

Univerza v Ljubljani

Biotehniška fakulteta

Oddelek za agronomijo

SPOMINSKI ZBORNİK 1947 – 2017

ob 70-letnici Oddelka za agronomijo

Ob jubileju Oddelka za agronomijo – spomin na najlepša leta

Moj študij agronomije spada med najzanimivejše in najbolj dinamično obdobje življenja. Bili smo zadnja generacija, ki smo se vrnili z obveznega vojaškega roka JLA, doma smo se ustavili le toliko, da smo se preoblekli in šli naprej na univerzo, v širno Ljubljano, skupaj s fanti, ki so služenje vojaškega roka predstavili na konec študija. Razlika med nami je bila velikanska. Mi smo bili možje, samostojni in mirni, domov smo redko zahajali, oni pa kot mamini sinčki, ki so ves čas trepetali samo za konec tedna, da pobegnejo domov se dojit.

Agronomijo na Biotehniški fakulteti Univerze v Ljubljani sem študiral v njenem najbolj dinamičnem in bogatem obdobju, ko je večino niti vodilo staro profesorstvo, ki ga je dopolnjevalo mlado asistentstvo. Predmetov je bilo ogromno, paleta široka. Ne verjamem, da je takrat obstajal na univerzi študij širšega spektra, kot je bila agronomija. Današnji študij je verjetno ena desetina tega, kar je bilo takrat. Dinamiko je dodatno stopnjeval čas osamosvojitve. Res se je veliko dogajalo.

V prvem letniku je največ študentov precedil prof. Cedilnik – matematika. Neverjetno, kakšen dober priimek za profesorja, ki je dokazal nadobudnim študentom, da agronomija brez matematike ne gre. In mnogi so kljub številnim poskusom, da bi rešili matematične probleme, končali na svoji kmetiji brez agronomije. V poznejših letih pa je »harala« statistika. Za kaj točno tu gre, še študiram. Prava lisica pa je bila profesorica nemščine. Moje trpljenje iz srednje šole se je tu nadaljevalo. Agronomi po njenem mnenju niso bili vredni tega ostrega, čistega jezika.

Botanika je bila zahtevna. Prof. Šuštar je bil zelo pedanten in njegovo debelo knjigo sem gulil in gulil, delitev kromosomov, apitoze, mitoze, ribosomi ... So pa bili neverjetno lepi sprehodi po Polhograjskih dolomitih, kjer smo nabirali rožice za svoje herbarije in iskali načine za najlažjo zapomnitev latinskih imen. Na vajah smo upodabljali čudovite risbe celic po navdihu iz mikroskopa. Prigode vojnih ozelenitev letališč smo vsako uro poslušali pri prof. Korošču. Prepoznavanje trav pod okriljem njegovega asistenta pa ni bilo kar tako.

Pošiljali so nas na druge fakultete, kjer smo študirali geologijo, veterino, kemijo, živinorejo, biotehnologijo in tisoče drugih znanosti. Eno samo vprašanje na izpitu pedologije pa je bolj dišalo po loteriji kot pa po preverjanju znanja. Sprostili smo se ob urah socializma s temelji marksizma, pa pri agrarni ekonomiki. Zakaj ferguson ne potrebuje »bremz« in vlečena brana potrebuje manj nafte kot rotacijska, nam je razložil prof. Bernik. Kmetijsko tehniko smo obvladali »v nulo«. Tudi predavanja prof. Megušarja o mikrobiologiji so bila tako navdušujoča, da je bilo škoda vsake zamujene ure njegovega nastopa. Najbolj sem trpel na predavanjih prof. Mačka. Odpor do strupov me je drago stal. Takrat sem sklenil, da bom biokmet. Komaj sedmič sem pred komisijo opravil izpit. Ampak potem je sledila velika veselica v Rožni dolini. Pri vinogradništvu smo obiskali vse kleti v Sloveniji, vse smo »probali« in pogoltnili, morali pa bi poskusiti in izpljuniti. Ampak tako dobrega vina je bilo res škoda. Prešernovo razlago o vinu pa je dopolnila prof. Šikovčeva. Pri prof. poljedelstva Tajnšku smo bili bolj zadržani, zato pa toliko bolj sproščeni pri njegovi asistentki dr. Darji Kocjan Ačko. »Le kdo te je tako dobro naučil fizike?« je bilo tretje vprašanje na izpitu meteorologije pri prof. Kajfeževi in prof. Hočevarju. Res sem imel v srednji šoli dobrega učitelja fizike. Edino fiziko sem pogrešal med študijem. Če je bilo že vsega toliko, bi tudi to lahko bilo. »Ekološko kmetijstvo pa je velika prevara, zato je potrebno pošteno pognojiti njive z umetnimi gnojili, preden se tega lotimo,« nas je učil prof. Leskovšek. Genetika pri prof. Kreftu

Pri vsem tem je bilo najpomembnejše, da smo bili spoštovani. In mi smo spoštovali tudi svoje učitelje – profesorje.

je bila zelo zanimiva in razumljiva. Z rezervo pa sem jemal hvalnico gensko spremenjenih organizmov pri prof. Javornikovi in prof. Bohancu. Kakšni so problemi žlahtnjenja v praksi, nam je pokazal dr. Rozman.

Moj največji vzornik je bil prof. Spanring. Za kaj je šlo pri informatiki, mi še danes ni jasno, ampak gotovo je bil kapaciteta, ki je znal najti odgovor na vsako vprašanje in ga podkrepil z virom. In napeljal me je na najbolj kontroverzna rastlina, ki mi še danes ne pusti spati. Tudi v najhujših trenutkih sem pri njem vedno našel miren odgovor in rešitev. Prof. Matičič mi je ponudil vso podporo in logistiko pri diplomski nalogi. Naučil me je reda in discipline. Bil je pedanten in zahteven. To je bil profesor v pravem pomenu besede. »Samo preko najinih trupel,« sta branila moj diplomski posevek, ko so prišli ljubljanski kriminalisti žet ostanke, ki jih še niso pokradli. To mi je dalo energije v tistih težkih trenutkih.

Pri vsem tem je bilo najpomembnejše, da smo bili spoštovani. In mi smo spoštovali tudi svoje učitelje – profesorje. Bilo je zelo zanimivo. In tudi, če smo celo noč žurirali, smo se po vseh štirih privlekli na predavanje. Ker je bilo vredno. Vem, da danes ni več tako.

Hvala Oddelku za agronomijo Biotehniške fakultete za vso širino in globino, ki mi ju je dala.

Dejan Rengeo
Murska Sobota – Šalovci

Tudi, če smo celo noč žurirali, smo se po vseh štirih privlekli na predavanje. Ker je bilo vredno.